

ใบความรู้ที่ ๑ เรื่อง อ่านคำนำไปใช้
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง ทักษะสัมพันธ์ สู่วรรณกรรมพื้นบ้าน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง อ่านคำนำไปใช้
รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๖๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

ความสำคัญของการอ่านคำ

การอ่านคำ นับว่ามีความสำคัญ เพราะถ้าอ่านผิดจะทำให้เข้าใจความหมายของคำ ๆ นั้น ผิดเพี้ยนได้ เมื่ออ่านคำผิดจะทำให้แปลความหมายผิด เมื่อแปลความหมายผิด จะทำให้เข้าใจความหมายไม่ถูกต้อง ส่งผลให้กระบวนการสื่อสารไม่สัมฤทธิ์ผล ซึ่งหลักการอ่านคำประเภทต่าง ๆ ในภาษาไทย มีความแตกต่างกันไปตามชนิด ขอยกตัวอย่างการอ่านคำไว้ ๓ ชนิด ดังนี้

๑. การอ่านคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ

คำควบกล้ำ คือ คำที่มีพยัญชนะต้นอยู่ติดกัน ๒ ตัว ประสมด้วยสระเสียงเดียวกัน โดยแบ่งเป็น ๒ ชนิด ได้แก่ คำควบกล้ำแท้ และคำควบกล้ำไม่แท้

๑.๑. คำควบกล้ำแท้ เป็นคำที่มีพยัญชนะตัวหน้าเป็น ก ข ค ต ป พ ผ และพยัญชนะตัวหลังเป็น ร ล ว โดยเมื่ออ่านจะต้องอ่านออกเสียงควบกล้ำกัน

ตัวอย่าง คำควบกล้ำแท้	ร	ล	ว
ก	โกรธ กรง กราย กริ้ว กรวย แกร่ง	กลับ กลอก กลิ้ง กลม กล้า กลุ่ม	กวาง กว้าง ไกว กวัก เหวียน กว่า
ข	ขริบ ขรม ขรัว ขริ่ม เ خرอะ ขรุขระ	ขลุ่ย ขลาด เขลา โขลง ขลัง โขลก	ขวาง ขว้าง ขวาน ขวัญ ไชวี่ ขวา
ค	ครู ครบ ครอง ครีบ ครั้น คราบ	คลอง คลิ่ง เคล้า คลื่น คลุ่ม คลาน	ควาน ควาย แคว้น คว้น คว่า ความ
ต	ตริ้ง ตรม ตราด ไตร ตรง ตรวจ	-	-
ป	ปรบ ปรี ปราบ ปรับ ปรง แปร	ปลี ปลุก ปลาย ปลง ปล่อย ปลอม	-
พ	พรุ พราน พร้อม พริก ไพร พรุน	พลุ ปล้น พลอย พลี ปลั่ว พलग	-
ผ	-	ผลุบ โผล่ แผล ผลาญ ผละ แผลอ	-

๑.๒. คำควบกล้ำไม่แท้ มีอยู่ ๒ ประเภท ได้แก่

๑.๒.๑ คำควบกล้ำไม่แท้ ที่มีพยัญชนะตัวหน้าเป็น ส จ ศ ช พยัญชนะตัวหลังเป็นตัว ร ให้ออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวหน้า เช่น

เสร็จ	อ่านว่า	เส็ด
จริง	อ่านว่า	จิง
ปราศรัย	อ่านว่า	ปรา - ไส
เศร้า	อ่านว่า	เส้า
ศรี	อ่านว่า	สี
ไซร์	อ่านว่า	ไซ้

๑.๒.๒ คำควบกล้ำไม่แท้ ที่มีพยัญชนะตัวหน้าเป็น ท พยัญชนะตัวหลังเป็นตัว ร ให้ออกเสียง /ทร/ เป็นเสียง /ซ/ เช่น

ทรวดทรงทราบทราบทราย	ทรุดโทรมหมายนกอินทรี
มัทรีอินทรีย์มี	เทริดนนทรีพุทราเพรา
ทรวงไทรทรัพย์แทรกวัด	โทรมนัสณะเชิงเทรา
ตัว “ทร” เหล่านี้เรา	ออกสำเนียงเป็นเสียง “ซ”

๒. การอ่านคำที่มีอักษรนำ

อักษรนำ คือ พยัญชนะ ๒ ตัวเรียงกันและตัวหน้ามีอิทธิพลนำเสียงวรรณยุกต์ของตัวที่ตามมา ตัวหน้าจะเป็นอักษรสูงหรืออักษรกลางก็ได้ แต่ตัวที่ตามมาจะต้องเป็นอักษรต่ำเดี่ยวเท่านั้นดังนั้น การอ่านคำที่มีอักษรนำ จะต้องอ่านให้เหมือนเสียงวรรณยุกต์ของตัวหน้า

คำที่มี ห นำ

๑. คำที่มี ห นำ ง	เช่น เหงา หงุดหงิด เหงือก หงิก แหงน หงอก หงอน บุงหา
๒. คำที่มี ห นำ ญ	เช่น ไหญ่ หลึง หล้า
๓. คำที่มี ห นำ น	เช่น หน้า ไหน หนี หนู หนัก หนา หน่าย เหนื่อย หนด
๔. คำที่มี ห นำ ม	เช่น หมวด หมวก หมาก หมา หมก หมด หม่น หมอง หมวด
๕. คำที่มี ห นำ ย	เช่น หยิก หยัก หยก หยด หยอก หยุดหย่อน หย่า หยุม แหย่
๖. คำที่มี ห นำ ร	เช่น หรุ หระ หรือ หรี หระ หรือ หรีด หรีง
๗. คำที่มี ห นำ ล	เช่น หลาน หลอก หลัก หลับ หลุด เหลือ เหลือง โหล เหล้า
๘. คำที่มี ห นำ ว	เช่น หวัด หวาด หวัน หวาน แหวน แหวก ไหว ไหว้ หวี แหวก

คำที่มี อ นำ

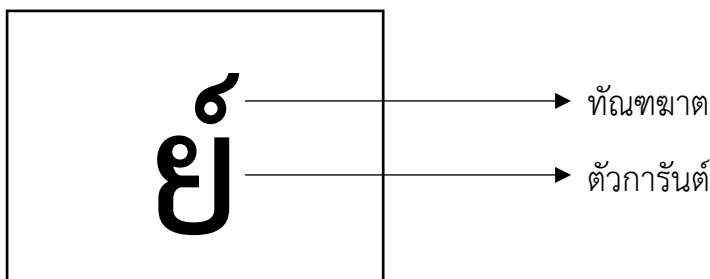
มีเพียง ๔ คำ ที่ใช้ในภาษาไทย ได้แก่ อ่า อยู่ อย่าง อยาก

อักษรนำที่มีการอ่านออกเสียง โดยพยัญชนะหน้าออกเสียงเป็น “อะ” กิ่งเสียง พยางค์หลังออกเสียง “หน้า” เช่น

กนก	อ่านว่า	กะ - นก	ผลิต	อ่านว่า	ผะ - หลิด
ขนบ	อ่านว่า	ขะ - นบ	อ่งุ่น	อ่านว่า	อะ - หุ่น
ตลิ่ง	อ่านว่า	ตะ - หลิ่ง	จรวด	อ่านว่า	จะ - หรวด
สนุก	อ่านว่า	สะ - นุก	สมัคร	อ่านว่า	สะ - หมัก
อร่อย	อ่านว่า	อะ - ร่อย	ปรอท	อ่านว่า	ปะ - หรอด

๓. การอ่านคำที่มีตัวการ์นต์

ตัวการ์นต์ คือ พยัญชนะที่ไม่ออกเสียง และมีเครื่องหมาย (ˊ) กำกับไว้ข้างบน โดยความหมายของคำไม่เปลี่ยนไป ซึ่งเครื่องหมายดังกล่าวนี้ เรียกว่าเครื่องหมาย “ทัณฑฆาต” (ˊ) เป็นชื่อของเครื่องหมายที่ใช้กำกับตัวการ์นต์ แสดงว่าไม่ออกเสียง

ตัวอย่างคำที่มีตัวการ์นต์		
๑. ตัวการ์นต์ที่เป็นพยัญชนะตัวเดียว	๒. ตัวการ์นต์ที่เป็นพยัญชนะสองตัว	๓. ตัวการ์นต์ที่เป็นพยัญชนะและสระ
อารมณั์ คอมพิวเตอร์ โจทก์ ฉกรรจ์ ศิลป์ แพทย์ เคราะห์ วิทย์ ลิฟต์ สงฆ์	วันจันทร์ เวทมนตร์ อัปลักษณั์ พระอินทร์ ประวัติศาสตร์	ชลภักดี ศักดิ์ศรี สวัสดิ์ บริสุทธิ์ รามเกียรติ์ เผ่าพันธุ์ อิทธิฤทธิ์

หลักการอ่านคำที่มีตัวการ์นต์

๑. ไม่ออกเสียงพยัญชนะที่มีเครื่องหมาย (ˊ) กำกับ
๒. ไม่ออกเสียงทั้งพยัญชนะและสระที่มีเครื่องหมาย (ˊ) กำกับ
๓. ไม่ออกเสียงพยัญชนะที่มีเครื่องหมาย (ˊ) กำกับอยู่ และถ้ามีพยัญชนะซึ่งไม่มีตัวสะกดอยู่ข้างหน้า ก็ไม่ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นด้วย เช่น ดวงจันทร์ คณิตศาสตร์

ตัวอย่าง คำอ่านของคำที่มีตัวการ์นต์

อารมณั	อ่านว่า	อา - รม
ชลภักดี	อ่านว่า	ชน - ละ - พัก
รามเกียรติ์	อ่านว่า	ราม - มะ - เกียน
เวทมนตร์	อ่านว่า	เวด - มน
พราหมณ์	อ่านว่า	พราม

ประโยชน์ของการอ่านออกเสียงคำ

๑. การฝึกอ่านออกเสียงคำบ่อย ๆ จะช่วยให้การพูดของเราออกเสียงชัดเจน และเป็น การฝึกบังคับลิ้นและรูปปาก ทำให้ออกเสียงชัดขึ้น

๒. ทำให้ได้ยินเสียงที่เราอ่านไปด้วย ทำให้สามารถจดจำคำหรือประโยคที่อ่านมากกว่า การอ่านในใจ

๓. เมื่อเราอ่านออกเสียงคำ เราจะได้ยินเสียงนั้นไปด้วย แล้วส่งผ่านไปยังสมอง ทำให้ สมองถูกกระตุ้นให้คิดตามไปด้วย ทำให้เข้าใจเรื่องราวที่อ่าน

บทร้อยกรองของ ศาสตราจารย์ ดร.สุจิต เพียรชอบ จากหนังสือชุดความรู้ภาษาไทยที่ได้ นำเสนอปัญหาเกี่ยวกับการพูดและการออกเสียง ร ล ไว้ดังนี้

ภาษาไทยในปัจจุบันมีปัญหา	เมื่อคนฟังพูดจาและปราศรัย
ฟังแล้วไม่รู้เรื่องไม่เข้าใจ	สื่อสารกันไม่ได้ตั้งใจจินต์
เพราะพูดจาไม่ชัดให้ชัดเขิน	พูดพล่อยเพลिनทำให้เกิดการติฉิน
พูดปอดโป่งแทนปอดโปรงเมื่อยลยิน	ทำให้สิ้นศรัทธาในบุคคล
เมื่อพูดรักก็ต้องรักประจักษ์จิต	เมื่อพูดริดก็เป็นริดจึงได้ผล
ไม่พูดรักเป็นลักพูดปะปน	ทำให้คนสับสนในข้อความ
ควรระมัดระวังการออกเสียง	เพราะสำเนียงทำให้คนเหยียดหยาม
พูดไม่ชัดก็ต้องหัดและพยายาม	พูดให้ถูกต้องตามที่ควรเป็น

ศิลปะการใช้ภาษา : สุจิต เพียรชอบ